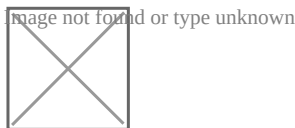

Μοναχός Ιλαρίων Ξενοφωντινοσκητιώτης (1877 - 1 Αυγούστου 1957)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Ιλαρίων Ξενοφωντινοσκητιώτης (1877 - 1 Αυγούστου 1957)

Μοναχός Ιλαρίων Ξενοφωντινοσκητιώτης (1877 - 1 Αυγούστου 1957)

Ο κατά κόσμον Γρηγόριος Πούνης του Γεωργίου και της Βασιλικής γεννήθηκε στο Οφρύνειο (Ρέγκιοϊ) Δαρδανελίων το 1877. Από το Οφρύνειο είχαν έλθει περίπου είκοσι μοναχοί στο Άγιον Όρος, που διακρίνονταν για τη λογιότητα και την αρετή τους. Στο Οφρύνειο όλοι οι κάτοικοι ήταν χριστιανοί.

Το 1896 ήλθε στο Άγιον Όρος και μόνασε στην Καλύβη των Αγίων Αποστόλων της Ξενοφωντινής σκήτης του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Πήγε εκεί γιατί Γέροντας της Καλύβης ήταν ο λίαν ενάρετος ιερομόναχος Ακάκιος († 1927), που ήταν συγγενής του, καθώς και οι αυτάδελφοι πρώην Λαυριώτες και συμπατριώτες του Γρηγόριος και Ιλαρίων, όπως και ο Γέροντας Γρηγόριος († 1990), που μας τα διηγήθηκε. Ο Ιλαρίων εκάρη μοναχός το 1898.

Ο Ιλαρίων έζησε για ένα διάστημα μ' ένα ασκητή στις Καρυές και κατόπιν πήγε για λίγο στα Ιεροσόλυμα σε διάφορα προσκυνήματα. Στη μονή του Αγίου Θεοδοσίου του επετέθησαν Άραβες και αναγκάσθηκε να φύγει. Κατόπιν κατοίκησε στην Καλύβη ενός Ρώσου Δοσιθέου στην Ξενοφωντινή σκήτη. Την τελευταία τετραετία της ζωής του επέστρεψε στην Καλύβη των Αγίων Αποστόλων. Όλοι τον παραδέχονταν ως ενάρετο μοναχό. Λόγω της αναχωρήσεώς του από την Καλύβη οι Γέροντές της του είχαν θέσει κανόνα να κτίζει πεζούλια. Όλη την ημέρα έκτιζε, συνθέτοντας με το νου του τα υμνογραφήματά του και τη νύχτα τα κατέγραφε στο χαρτί.

Ασχολήθηκε και με την υμνογραφία. Το υμνογραφικό του έργο σώζεται σε δύο χειρόγραφους τόμους. Στον πρώτο τόμο περιέχονται 20 κανόνες προς τη Θεοτόκο και 36 σε διαφόρους αγίους. Ο πρόλογος φέρει χρονολογία 10.7.1929. Ο δεύτερος τόμος, ο οποίος γράφτηκε ως το 1949, περιέχει 8 κανόνες προς τη Θεοτόκο και 43

σε διαφόρους αγίους. Στον πρόλογο του έργου του ο θεοτοκοφιλής και φιλάγιος υμνωδός αναφέρει πως στην υμνογραφία οδηγήθηκε από μεγάλη αγάπη προς τη Θεοτόκο, την οποία θεωρούσε μητέρα όλων των Αγιορειτών, από βαθιά συναίσθηση της αμαρτωλότητός του και για να έχει πρεσβευτές και συμπαραστάτες τους φίλους αγίους... Γράφει ο ίδιος: «Πολλάκις διασχίζων τας φάραγγας και συλλέγων ρίγανιν ή επί των δαφνών αιωρούμενος η τα εν τω Όρει τούτω τω Αγίω λιθάρια εις τοίχον συναρμολογών, εστιχούργουν νοερώς εν η δύο η και πλείονα τροπάρια και απομνημονεύων αυτά, τα έγγραφον το εσπέρας, και ούτως εργαζόμενος επί σειράν ετών, συνεπλήρωσα το ανά χείρας υμών πρώτο τεύχος».

Ο υμνογράφος, ιεροψάλτης και πολύ αυστηρός στην καλογερική του ζωή μοναχός Ιλαρίων κοιμήθη εν Κυρίω την 1.8.1957.

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ξενοφώντος. Γρηγορίου Ξενοφωντινού μοναχού. Οι αναμνήσεις μου. Πρωτάτον 19/1989, σσ. 162-164. Ιωακείμ αρχιμ.. Παλαίστρα άγιων ανδρών, Άγιον Όρος 1991, σσ. 45-47. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού. Ιερές Μορφές του Αγίου Όρους, Κατερίνη 2006, σ. 218.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ – 1956-1983*, σελ. 581-582, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.